

Η υπερπροστασία βλάπτει σοβαρά το παιδί!

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Φωτό:blogs.sch.gr

Η αγάπη θεωρείται η κύρια πηγή έμπνευσης τόσο στην ανατροφή των παιδιών μας, όσο και στη ζωή μας εν γένει. Η αγάπη μάλιστα, σχεδόν πάντοτε, ταυτίζεται με την έννοια της προσφοράς και της θυσίας, που δεν αφήνει περιθώριο στον άλλο να είναι δυσαρεστημένος και απογοητευμένος, που δεν του δίδει το δικαίωμα να αισθανθεί περιφρονημένος, αλλά και να νομίζει ότι κάτι του λείπει από την ζωή του. Έτσι είμαστε ως γονείς πάντοτε πρόθυμοι να ικανοποιήσουμε κάθε επιθυμία των παιδιών μας, εργαζόμαστε σκληρά για να μπορέσουμε να τους προσφέρουμε ένα καλύτερο μέλλον και κάνουμε ό,τι μπορούμε ώστε αυτά να μην αισθάνονται μειονεκτικά έναντι των συνομηλίκων τους, τόσο σε ό,τι αφορά στις δυνατότητες για μόρφωση, αλλά και στο ντύσιμο, στην διασκέδαση, στα καταναλωτικά αγαθά. Όλα αυτά τα θεωρούμε αγάπη και μόνο αγάπη, κι έτσι αισθανόμαστε γονεϊκά επαρκείς, από την στιγμή που δεν υπάρχει καθήκον έναντι των παιδιών μας που να μην έχουμε εκπληρώσει.

Η γονεϊκή μας επάρκεια, όμως, κρίνεται από τον τρόπο καθοδήγησης των παιδιών μας σε κάποιες στιγμές της οικογενειακής καθημερινότητας. Από εκεί ξεκινούν προβληματισμοί κατά πόσον έχουμε εντρυφήσει στην αληθινή αγάπη και όχι σε εξιδανικευμένες μορφές της που συνήθως οδηγούν την ανατροφή στην αποτυχία. Γιατί η αληθινή αγάπη εμπεριέχει στοιχεία όπως η υπευθυνότητα, η άσκηση, η ανοχή και ο προβληματισμός, που δεν μπορούν να απουσιάζουν από τον τρόπο ανατροφής. Τα στοιχεία αυτά καλλιεργούν την προσωπικότητα του παιδιού και της προσδίδουν την διάσταση της ελευθερίας, που κρύβεται σ' αυτά.

Για παράδειγμα, η υπευθυνότητα στην ζωή των παιδιών μας φαίνεται από το αν

ενθαρρύνονται από το οικογενειακό πρόγραμμα να συνεισφέρουν στην καλή λειτουργία του σπιτιού, τόσο σε ό,τι αφορά στον εαυτό τους, όσο και στο σύνολο. Απλές δουλειές, όπως το να στρώνουν το κρεβάτι τους και να τακτοποιούν το δωμάτιό τους και τα προσωπικά τους είδη, να συμβάλλουν στο στρώσιμο και στο μάζεμα του τραπεζιού ή να βοηθούν στην καθαριότητα του σπιτιού και να κάνουν εξωτερικές εργασίες (όπως να αγοράζουν τρόφιμα που χρειάζεται η οικογένεια), δίνουν στα παιδιά την αίσθηση ότι, στο μέτρο των δυνατοτήτων τους, και η δική τους προσφορά οδηγεί στην καλή λειτουργία του σπιτιού.

Η υπευθυνότητα όμως έχει να κάνει και με την πρόοδο του παιδιού. Από τα πρώτα σχολικά βήματα στόχος των γονέων θα πρέπει να είναι το παιδί να διαβάζει μόνο του και να προοδεύει στις σχολικές και εξωσχολικές υποχρεώσεις του με κριτήριο τον προσωπικό του κόπο. Αν οι γονείς διαβάζουν το παιδί, ή ακόμα χειρότερα, διαβάζουν οι ίδιοι για λογαριασμό του παιδιού, του κάνουν τις εργασίες του ή στέκονται με το βιβλίο για να τους πει το παιδί το μάθημα, τότε μπορεί να το βοηθήσουν πρόσκαιρα, αλλά στην ουσία, καλλιεργούν μια στάση εξάρτησης και ανελευθερίας του παιδιού, το οποίο δεν μπορεί από μόνο του να προχωρήσει. Παράλληλα, οι γονείς μπορούν να διδάξουν στο παιδί τρόπους και στάσεις συμπεριφοράς και αγωγής στον δρόμο, στις ενθαρρύνοντας βαθμιαία το παιδί από μόνο του να γνωρίζει πώς θα μπορέσει, όντας ανεξάρτητο, και να αξιοποιεί το χρόνο του, αλλά και να στέκεται στα πόδια του.

Η υπερπροστατευτικότητα των γονέων δεν ωφελεί. Αντίθετα, γίνεται βαρίδι για το παιδί, το οποίο την αισθάνεται ως έλλειψη εμπιστοσύνης και ή θα αναπτύξει χαμηλή αυτοεκτίμηση, που σημαίνει φόβο για τη ζωή και προσκόλληση στο σπίτι, ή, κάποια στιγμή, θα ανεξαρτητοποιηθεί με οργή έναντι των γονέων του, με συνέπειες αρνητικές. Η καλλιέργεια της υπευθυνότητας και καθιστά το παιδί συνειδητή προσωπικότητα και του μαθαίνει ότι με τον κόπο του θα μπορέσει να λειτουργήσει συλλογικά.

Η υπευθυνότητα είναι στοιχείο της πνευματικής ζωής του ανθρώπου. Η Εκκλησία δεν θέλει τους πιστούς άβουλους οπαδούς, αλλά προσωπικότητες που αναλαμβάνουν την ευθύνη τόσο για τη ζωή τους, όσο και για τη σχέση τους με τον Θεό, τον πλησίον, τον κόσμο. Αν θέλουμε να μιλούμε για γνήσια αγάπη τόσο στη ζωή μας, όσο και στην οικογένεια, αλλά και το κοινωνικό σύνολο, χρειάζεται να την συνδυάσουμε με την ελευθερία της ευθύνης για την ζωή, τόσο την εδώ όσο και την αιώνια. Γιατί, τελικά, ο γονέας που πιστεύει στον Χριστό, αφού κάνει αυτό που μπορεί για τα παιδιά του, κι αυτή είναι η θυσία, αφήνει τον Κύριο να φωτίσει και να στηρίξει τις προσπάθειές τους. Κι εκείνος, παραμένει πιστός σύμβουλός τους και έτοιμος να χαρεί με την χαρά τους και να συμπαρασταθεί στην λύπη τους.

Όχι όμως να ζήσει για λογαριασμό τους!

Πηγή: « η αγάπη είναι απλή μα θέλει κόπο»

Δρόμοι για την σύγχρονη οικογένεια...

Πρωτοπρεσβυτέρου Θεμιστοκλή Μουρτζανού
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΡΧΟΝΤΑΡΙΚΙ - xristianos.gr